

нове-тъ му. Илій знае всички-тъ прѣстѣпленія на дѣца-та му и не ги наказва.“

Вутринь-тъ встанѣлъ Самуилъ и излѣзълъ изъ Скъніж-тъ. Той не смѣялъ да обади на первосвященника думы-тъ Господни; но Илій го повикалъ при себе и му казалъ: „Чадѣ, Самуиле!“ — „Тука съмъ“, отговорилъ Самуилъ. — „Моля ти ся“, казалъ Илій, „да не утаишь отъ мене онова, что то ти откри Господь!“ Тогава Самуилъ приказалъ на первосвященника всичко, что му казалъ Господь, и не утаилъ ничто отъ него. Илій казалъ съ покорность на волю-тъ Божію: „Самъ Господь да направи что то е угодно нему.“

Не само сынове-тъ Иліевы были развратны, но и всичкій народъ Израилскій былъ непокоренъ Богу, за което го и наказалъ Богъ съ войнѣ съ Филистимляне-тъ. Израилтяне-тъ останжли побѣдени и бѣгали отъ бойно-то поле.

Тогава нѣкои отъ старѣйшины-тъ казали: „ако понесемъ со себе си Кивотъ Завѣта, то навѣрно, ще бѣде побѣда-та на нашѣ странѣ, и ный ще разбѣемъ Филистимляне-тъ.“ Испратили въ Силомъ за Кивотъ Завѣта. Офній и Финеесъ, сынове-тъ Иліевы, трѣбвало да носятъ Кивота. Но Израилтяне-тъ останжли разбиты и въ това сраженіе. Тѣ изгубили тридесать тысящи убиты; другы-тъ ся избавили съ бѣгане. Филистимляне-тъ взели Кивотъ Завѣта, а Офній и Финеесъ паднѣли въ боя. Единъ воинъ, който ся спасълъ отъ това поражение, дотекълъ въ градъ Силомъ и обадилъ това на первосвященника, който сѣдѣлъ при врата-та на Скъніж-тъ и съ нетърпѣніе чакалъ извѣстіе за битвѣ-тъ. Илій, поразенъ отъ ужасъ и скѣрбь, паднѣлъ назадъ, стрѣшилъ гърбняча си и умрѣлъ, зачото былъ человекъ старъ и тежкъ. Той былъ девяностъ и осемъ годинъ отъ рожденіе.